

LÁSZLÓFFY CSABA

Ezredvégi zsánerkép

*A gyarló képzelet
még ténsfereg.
Mert nincs a kincs, a kékj
(ha belefér
zsánerképbe-való,
de izgató
szökőkút hajlatú
– „á la Apollinaire”:
szóval nem épp **tabu-
tisztaság**; kész röhej –
nő és kellékei!),
hát megteszi
a kéjelgés maga;
nem ért meg a
halványkék erezet
csuklóján (hátha épp
szívig vezet?) –
bár tompor s comb elég;
szimplácska ma a lét,
sovány a rét,
nem úgy, mintha vala rég...*

*Ne hányj epét,
amiért szaga van
s gusztustalan
e praktikus világ;
minden svihák
Sekszipír-rímmel felel,
ha beszél.
Bomlik a szép, a jó;
vagy eladó*

*jövendő hamvad is,
Múzsá! – De hisz
fullánkos kurvaság
fekszik alád,
majd gyúr maga alá.
Porzik, naná,
a bibeszál, amíg
felérsz az x-edik
emeletre, s kinyom-
ja két szírom
közé, mint citromot,
a rutinod.*

*Túlburjánzott a sok
aszott-baszott
szépelgő pillanat.
Kit villa-lak
vár, enyeleget is;
ám a finis
profit kíván (a flört
nem kunszt) – a tört
belemártani e
sok senkibe.
Ha bezárult a kör,
futhatsz le-föl,
az emésztőgödör
vár, hatökör!*

A halálra szánt zsoltár

*A leghitványabb, mondjuk egy
november eleji napon,
amikor a levegőt vastagon
megülő ködben hasztalan remeg
a hang, nem jut tovább, nem érti meg
senki, midőn iszapba, sárba*

süllyedt, sovány lábbal hiába
 is erőlködsz, ugyan kinek
 van rád szüksége még! Dühöngj bár,
 vagy letaglózva, hamutócsán
 átbukdácsolva – kábult csótány,
 az olcsó bortól – , zöld varangynál
 alig-több; mégis bős haraggal
 szállsz szembe (vele!) összezárt ajakkal.

A két örök udvarfi: Rosencrantz és Guildenstern

– A rettegést próbálná láncra verni?
 – Az, akié a hatalom!...

– Nincsen mindenkori
 erő, sem itt, sem ott, hol a királyi
 parancs rendelkezik velünk. Tanúi lenni
 torzsalkodásnak, ármánynak?! S elveszni
 undokul.

– De csak akkor, ha a még nagyobb
 undokságtól hátrahőkölsz finnyáskodón:
 Hívet, barátot elveszejteni?!...

– „Egy tojás belét kiüríteni is kártevés.”
 Így a Jólelkű Fáma.

– Ugyan már. A sors
 merész fordulatait a magad javára
 ki nem használni nagyobb véték, semmint
 kolontos bölcsét hallgatni napestig. Ekkora
 fényűzést ki engedhet meg magának
 e bűnben tobzódó világban: még hogy
 a Keresztes Pók királyi kegyét

*elveszíteni az öntelt, üresfejű, de
haszonleső államférgék között! A hálót,
ezer szerencse, nem nekünk szövök.
Vagy talán attól tartsz, nehogy verdesni
kezdjen a lelked a gyilkos kéztől meg-
pecsételt út után?... (Mintha csak nem te volnál
az, akit egykor a gyermeki csínytevés
kegyetlensége annyira lenyűgözött!)*

*– E helyzet több borzongással tölt el, elhíhated
nekem, megannyi lekopaszított fűvű
csataterén reánk leselkedő halálnál.
Kard és páncélruha mit sem ér ott, hol
a szurdok-mély szájpaddás némasága
a lenyisszantott ujjperecek és fülek
vérfagyasztó jajdulásainál jobban ijeszt.
„A test a királynál van, ámde a király
nincs a testnél” – súgja nekünk ez a
habókos mosolyú herceg; mint aki már
nem holmi földi „hatalmassággal”, hanem
egyenesen a halál férgeivel társalog.*

*– Acsarogni ilyenkor... Tán azon, hogy milyen
kór ragadt rá. Mi vagy te: élet-osztó
pelikán?! Mert épkézláb ember a zsebtolvaj,
és nem a szolgálatot váró koronás fő
(a Szerencséje!) kezére üt, botoran.
Ráadásul még vívó-tört sem kell használnia.*

*– Ezek szerint nincs nagyobb vétkes, mint akit
romlásba?!...*

– Vagy inkább a bűntudat!

– Legyen.

Csak túl ne élje hóhérát az áldozat.

2001. január 13.

Felhőszakadásban

*A külvilág tévedése az idő.
Beljebb mind több a tünemény.
Amíg van csillogás, minden van.
A véges anyag gondoskodik önmagáról.
Veszélyekről, magányról, felhőszakadásról,
pusztításról, önpusztításról. Csak a végtelen
anyagot utánzó lehet pazarló.*

*Zuhogva szabadul rád a világ.
A fülke sarkában egy nő; ha észre-
vetted, száguldasz a veszedelem felé.
Meggondolatlanság vagy óvatosság
egyre megy. Minden tapasztalás a
mulandóval hadakozik. Az elképzelés
úját állja a tapasztalásnak. Elfelejtetted,
hogy a fényen túl Isten lakik.
(Otthon legalábbis így tanítótták.)*

*Az elfogultság – mondhatnád másképp is:
a dolyf! – sokba kerül. Ha belénk rögzül
a képzelődés, a túl erős fénytől
a szem előbb-utóbb megfájdul.
Ez persze egymagában már cáfolata
annak, hogy Isten a fény.*

*Feltéve,
ha a Jóságos Úrnak nem telik
élvezete abban, hogy megvakulsz.*

*Minden összhang a teljességre tör.
S az eredmény száználmas – a történelem.*

*(Herceg!)
Az igazi önsanyargatás persze hátravan.*

2001. március 13.

A régi költők kertje

*A régi költők húsán a penész.
Ha vörhenyes a naplemente,
vagy a Föld ködbe vész,*

*mítoszok sugarában sejtelem
rakodik le a sejtfalakra,
a babonák verem-*

*mélyéből honfibu meg szerelem
tör fel, mint csapdában vergődő
vad vére, és a végtelen*

*elíziumi mezők felragyognak
ahogy szétfroccsen, talán éppen
ott, hol kisdiaóknak*

*magas topolyák árnyékában egy
lelkes tanár szaval, idézget
új s ólon verseket.*

*A gyümölcsöskert virágszirmait
szél szórja, röpti... Vajon hány
különcöt vagy zsenit*

*érlel a nyár? Akár a meggysemek,
piroslanak (ó, grafitbomba
s mérges gáz! mit lehet*

*tenni? köhöghetsz rendületlenül:
hold s a négyökrös szekér mind füst-
koromba feketül.)*

*A tűzfalon túlról látszik-e még,
hány szemet kezd ki a rigócsór-
idő, s hány marad ép*

– amíg az árnyékod elég?!